

[Chr. Nielsen.]

var kommet til Sovjetunionen, ville den ikke have haft mulighed for at finde ud af, hvilke militærstyrker der forefindes i Sovjetunionen. Nuvel, det er en mulighed, men på den anden side synes jeg netop på baggrund af Stalins udtalelser, at der er noget andet, man kunne have fundet ud af; man kunne ved selvsyn have overbevist sig om, at disse store bygningsarbejder, disse gigantiske projekter, som vi har hørt om er i gang i Sovjetunionen, virkelig er i gang, og så kunne man have lov at anstille sine betragtninger over, hvorvidt det er rigtigt eller forkert, at en stat samtidig både kan arbejde med så store fredelige projekter og opruste.

Jeg synes, at jeg, nu da man taler om oprustningen i øst, lige vil fremdrage en anden ting. Vi har jo hørt så kolossalt meget om den oprustning, der skulle finde sted i Østtyskland igennem folkepolitiet. Fornylig har en kreds af danske, hovedsagelig bestående af husmænd og gårdejere, sekretæren i De jyske Husmandsforeninger, den radikale redaktør fra Skive og en højskoleforstander, været på et flere ugers besøg i Østtyskland, og de har samstemmende ved hjemkomsten udtalt, at det østtyske folkepoliti ikke på nogen måde i udrustning adskiller sig fra det, vi kender herhjemme. Hvad der herom er fremsat, har jeg hele tiden troet er løse påstande, som lanceres i den bestemte hensigt at fremme egne interesser i den vestlige verden, at skabe en psykose i befolkningen for krig og ødelæggelse, og det er det samme, som vi jo desværre møder i så fuldt mål i Danmark.

Vi kommunister er indstillet på at arbejde bevidst såvel for Danmarks forsvar som i første række for at forebygge, at der overhovedet skal komme krig og indtræffe krigeriske forviklinger. Derfor anlægger vi den bedømmelse, at den foreslåede såkaldte danske forsvarsordning er i bund og grund forkert overfor det danske folk og det danske samfund, og at den vil bringe ulykke og skade, hvis den gennemføres.

Forsvarsministeren (Harald Petersen): Jeg vil gerne først takke de ærede ordførere for socialdemokratiet, venstre og det konservative folkeparti for den tilslutning, de har givet de foreliggende lovforslag. Jeg vil derefter gøre et par bemærkninger til det, som det ærede medlem hr. P. N. Petersen (Røjle) sagde. Det ærede medlem bevægede sig jo ud i en vurdering af verdenssituationen, De Forenede Nationer, Atlantpagten,

Danmarks stilling og så endelig de særlige radikale synspunkter overfor alt dette og meget andet.

Det ærede medlem hr. P. N. Petersen (Røjle) anholdt den betragtning, jeg havde fremført om De Forenede Nationer og den skuffelse, som De Forenede Nationer havde været som fredsinstrument i den tid, organisationen har levet. Det ærede medlem pegede i den henseende på det, der foregår i Korea i øjeblikket, som et modbevis mod det, jeg havde sagt. Det er jo ikke noget modbevis, for hvorfor kom der en aktion? Hvorfor var den mulig? Og hvorfor var den mulig så hurtigt? Fordi Sovjetrusland på det tidspunkt, da handlingen skulle foregå, blokerede sikkerhedsrådet ved sin fraværelse. Derved blev det muligt at vedtage denne handling uden veto, og derfor kom aktionen. Men jeg synes, at det ærede medlem også, når han diskuterer Atlantpagtpolitikken og vort eget lands stilling, skulle drage lære af det, der skete ved den pågældende lejlighed, der jo var et vendepunkt i verdenshistorien derved, at man, da der på grund af de ganske særlige omstændigheder, der forelå, var mulighed for en handling, skabte et fælles forsvar mod en angriber. Hvis det ærede medlem vil føre denne tankegang fra De Forenede Nationer over på Atlantpagten, vil det ærede medlem vide, at der kan være mange viderværdigheder forbundet med at få en handling som den, der foretoges ved udpegningen af Nordkorea som angriber og samlingen af forsaret imod Nordkorea, i stand under normale forhold, selvom De Forenede Nationer, som jeg sagde før, har søgt at aktivisere sig. Derimod indeholder Atlantpagten den automatiske sikring i ethvert givet øjeblik, hvor et angreb af lignende karakter eller i retning af det, der foregik i Korea, skulle finde sted mod nogen af de magter, der hører til blandt Atlantpagtstaterne. Jeg synes, det er værd at mærke sig det, fordi her virkelig er skabt en sammenslutning, der vil virke, ikke efter mange besværligheder og mange betæneligheder, men omgående i det øjeblik, da en lignende situation skulle indtræde, at en magt uvarslet overfalder en anden.

Det ærede medlem hr. P. N. Petersen (Røjle) var ikke helt klar i sin vurdering, synes jeg. Det er de radikale i det hele taget ikke i dette spørgsmål, for man vil gerne bære kappen på begge skuldre. Man vil gerne anerkende, at Atlantpagten er grundlaget for vor udenrigspolitik, så længe Atlantpagtaftalen består, men det forekommer mig, at man ikke vil drage konsekvenserne af den erkendelse, man her er nået til. Det